

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Εχθρός.

(Συνέχεια)

Ο κόμης ησθάνθη αλγεινῶς ἐντύπων, διότι ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ αὐτοῦ χρηστότητι ἡσχύνετο ν' ἀπατήσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἦτο ὅμως ἀνάγκη νὰ πράξῃ οὕτως, καθόσον ἐπρόκειτο περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς προσφιλοῦς του κόρης.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἐπανέλαθε :

Πρέπει νὰ σοὶ εἰπῶ σήμερον καὶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις.

— Τί ;

— Δὲν σοὶ εἶπα ποτὲ πῶς ὀνομάζομαι.

— Ἀλήθεια.

— Λοιπόν, εἶπε μετὰ στιγμιαῖον δισταγμόν, ὀνομάζομαι κύριος Δελώρμ.

— Κύριος Δελώρμ, ἐπανέλαθεν.

— Φυσικῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ὀνομάζεται κυρία Δελώρμ, καὶ σὺ εἶσαι δεσποινὴς Δελώρμ.

— Χρυσαιγὴ Δελώρμ.

— Ναί, ναί.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη.

— Δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σοὶ εἰπῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπανέλαθεν ὁ κόμης, δύνασαι λοιπόν τώρα νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸν κήπον.

Καὶ ἐξῆλθεν ἡ κόρη τῆς αἰθούσης ἐπαναλαμβάνουσα :

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη.

Ο κόμης ἐπορεύθη πρὸς τὸν κ. Βάν' Οσ-σεν, ὅστις περιεπατεῖ ὑπὸ τὴν δένδρστοιχίαν καπνίζων.

— Ἡ θυγάτηρ σου φαίνεται χαρούμενη, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός, ἐπέρασε πλησίον μου, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, ἀλλὰ προσήλωσε ἐπάνω μου μυστηριώδες βλέμμα.

— Ἡ Χρυσαιγὴ γνωρίζει ὅτι ἡδυνάμην νὰ τῇ εἰπῶ περὶ τῶν σχεδίων μας· μόνον, ἐνῶ συνωμίζουν, σχεδὸν ἐξ ἀνάγκης, ἐπέφερον μικρὰν τροποποίησιν.

— Ποίαν ;

— Ἡ κυρία Δελώρμ δὲν θὰ ᾔνοιε ἐξαιρέτως ἡ θεὰ τῆς Χρυσαιγῆς, ἀλλὰ θὰ ᾔνοιε ἡ μήτηρ τῆς· ἄλλως τε, εἶναι καθόλου ἀνταξία τοῦ τίτλου αὐτοῦ.

Ο κύριος Βάν' Οσσεν ἐφαίνετο τεθλιμμένος.

— Χμ, χμ ! ὑπέλαθε, δὲν μοῦ ἀρέσει αὐτὸ πολὺ.

— Διὰ τί ;

— Διότι θὰ ἔχῃς ἀργότερα στενοχωρίας καὶ ἀμηχανίας.

— Ἰσως, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τί νὰ εἰπῶ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν αὐτήν.

Καὶ ἵνα δώσῃ ὁ κόμης εἰς τὸν φίλον του πλήρη ἐξήγησιν, τῷ εἶπε τοὺς λόγους τῆς Χρυσαιγῆς.

— Τέλος ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ τρέχωσι τὸν ροῦν των, εἶπεν ὁ Βάν' Οσ-σεν· θὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν τὰ ἀποτελέσματα.

Ζ'

Ἐν ὁμίχλῃ.

Ἡ νύξ εἶναι ἀσέληνος καὶ ζοφερά. ὁμίχλη ἐπιπλανᾶται ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν λόφων καὶ κατέρχεται συμπεπυκνωμένη εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ ὅμως εἶναι ἥρεμος καὶ ὑπόθερμος, καίτοι ὀκτωβριανή. Ὁ ἄνεμος πνέει τόσον ἐλαφρῶς, ὥστε μόλις κινεῖ τὰ φθίνοντα φύλλα, ἅτινα μένουσιν εἰσέτι ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Εἰς ἀπόστασιν δικοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς Κορδελιέρης, ἐκεῖ ἐνθα διασταυροῦται ἡ γειτονικὴ ὁδός, ἡ ἀπὸ Σαμπινέλ εἰς Λογιγιόν ἄγουσα, μετὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ νομοῦ, ἀνὴρ κεκαλυμμένος ἐν μηλωτῇ μαύρου χρώματος περιεπατεῖ ἀπὸ τετάρτου τῆς ὥρας περίπου.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν. Βαδίζων βραδέως κατὰ μῆκος τοῦ πρανοῦς ἐσκέπτετο. Ὁ Ἀδριανὸς ἀκριβῶς εἶπεν δὲν ἦτο ὑπερευχαριστημένος εὐρισκόμενος ἐκεῖ. Ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ υποκόμητος Σανζάν, τοῦ ὁποίου ἠγγόνει τὰ καταχθόνια σχέδια, ἐβλεπεν ὅτι ἐρρίφθη εἰς ρισκοῖνον ἐπιχειρησιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἔχῃ σοβαρώτατα ἀποτελέσματα, τούτου ἕνεκεν ἦτο περίφροντος καὶ τεταραγμένος μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, διότι ἐπὶ τέλους ἡ σηνειδῆσίς του — καὶ εἶχεν ἀκόμη συνειδήσιν — δὲν ἐπαυε κρᾶζουσα αὐτῷ : «Θὰ διαπράξῃς ἀτιμίαν !»

Ἀτυχῶς ὅμως δὲν ἐπίστευε πλέον ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνέλθῃ τὴν ὀλισθηρὰν κλιτύν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, καὶ διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν φωνὴν τῆς θορυβηθείσης συνειδήσεώς του, ἐζήτηε νὰ καθησυχᾷ ἐαυτὸν καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μυσᾶρόν καὶ ἐγκληματικὸν τῆς πράξεώς του· ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, ἄλλως δὲ πῶς θὰ ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ τοὺς ἐνδοιασμούς αὐτοῦ καὶ νὰ ποιήσῃ εὐγενῆ χρῆσιν τῆς θελήσεώς του ; Δὲν ἦτο πλέον αὐτεξούσιος, ἐξηστᾶτο ἐκ τοῦ ἀμειλίχτου ἐχθροῦ τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὃν ἀπετύφλου ἡ ἐμπάθεια καὶ ὅστις μόνον τὸ μῖσος αὐτοῦ ἐγγνώριζεν, ἐξήσκει ἤδη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν. Ὁ υποκόμης ἦτο ὁ κακὸς δαίμων τοῦ μαρκησίου, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τούτου, θὰ εἶχεν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νέου.

Ὅτε ὁ μαρκήσιος προεχώρησε κατὰ δέκα περίπου βήματα, ἔστη αἶφνης καὶ ἔτεινε τὸ οὖς, μηδὲν ὅμως ἀκούσας, ἐξηκολούθησε περιπατῶν καὶ βυθιζόμενος εἰς τὰς σκέψεις του.

Τέλος ἠκούσθη μακρόθεν πρὸς τὸ Σιρκούρ κρότος ἀμάξης.

— Αὐτὸς εἶναι, ἐψήθυσεν ὁ Ἀδριανός, ὅστις ἔσται ἴν' ἀκούσῃ.

Ἀκων ἀνεσκήρτησεν. Ἡ ἀμαξία προεχώρει ταχέως, ὁ δὲ θόρυβος ἐγένετο ευκρινέστε-

ρος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Μετ' ὀλίγον τὸ φῶς οὐο φανῶν διέσχισε τὴν ὁμίχλην καὶ μετὰ οὐο λεπτά κατὰ διαταγὴν τῶν ἐντὸς ἡ ἀμαξία ἔστη.

Ἠνεόχθη ἡ θυρὶς τῆς ἀμάξης καὶ κατήλθεν ὁ υποκόμης. Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Ἐδῶ εἶσαι, εἶπεν ὁ υποκόμης, καλὰ, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Ἡ νύξ εἶναι ὥραία, ἐπιτήδεος δι' ἡμᾶς ! Ὁ διάβολος διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ἔσθυσε ὅλα τὰ κηρία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφῆκε τὸν καπνὸν ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λέβητος.

Κατήλθε καὶ ὁ ἀμαξηλάτης. Ὁ υποκόμης τῷ εἶπε χαμηλοφώνως λέξεις τινάς, συνοδευόμενας ὑπὸ κινήματος, λαβὼν δὲ τότε ἓνα τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἔσυρε τὴν ἀμαξίαν μακρὰν τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ, μολονότι ἐκρύπτετο ὑπὸ φραγμοῦ, ὅστις περιέστερε τὴν ὁδὸν καὶ ὑπὸ τῆς ὁμίχλης, ἐκάλυψεν ὅμως διὰ σκεπάσματος τοὺς φανούς· ἦτο τοῦτο ἐκ περισσοῦ προφυλακτικὸν μέτρον λαμβανόμενον κατὰ διαταγὴν τοῦ υποκόμητος.

— Ἡῦρα καλὴν ἀμαξίαν, εἶπεν οὗτος τῷ Ἀδριανῷ· σὺ, ὡς ἐκ τῆς ὁμίχλης, δὲν ἡδυνήθης νὰ ἴδῃς τοὺς ἵππους, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἀσθματικοί, τουναντίον, εἶναι ἐξαίρετοι καὶ ἀκούραστοι.

— Τοὺς ἤκουσα ἐρχομένους.

— Μὲ περιέμενες πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ εἴκοσι περίπου λεπτῶν.

— Δὲν ἐβράδυνα ὅμως καὶ νομίζω ὅτι δυνάμεθα ἀφρόως νὰ πλησιάσωμεν πρὸς τὴν Κορδελιέρην. Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἰδοὺ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δένδρων ἀρχεται ἡ ὁδός, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ ἐκεῖ.

Καὶ ἐπροχώρησαν ἐν μέσῳ τῆς χέρσου.

— Μολονότι νομίζω ὅτι ἐδῶ μόνον γλαυκῆς δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν, ἐπανέλαθεν ὁ υποκόμης, ἐν τούτοις ἄς μὴ ὁμιλῶμεν δυνατά. Τί ὥρα εἶναι ;

— Ἦκουσα νὰ σημαίνῃ τὸ ὥρολόγιον τῆς Σαμπινέλ τὴν δεκάτην.

— Ναί, θὰ ᾔνοιε τὴν δέκα καὶ ἡμίσεια περίπου.

— Ἐὰν ἡ Χρυσαιγὴ φθάσῃ προτύτερα, ἡμεῖς θὰ ἤμεθα ἐκεῖ, ὥστε ἡ ὑπόθεσις ἐπέτυχε.

— Ὡς προεῖδες, ἡ Χρυσαιγὴ ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου· ἐγὼ ἤμην κρυμμένος πλησίον τοῦ τοίχου, ἐντὸς κισσοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβλεπον ἄλλον ἐκτὸς αὐτῆς, τῆς ἐφώνησα σιγὰ σιγὰ τὸ ὄνομά της. Μὲ ἤκουσε, μὲ εἶδε καὶ ἐπλησίασεν. Ἡ ἐπιστολή μου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας της· τὴν ἔλαβε καὶ ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ τὴν ἀνέγνωσεν, ὕστερον δὲ μοὶ εἶπε :

— Ναί, ναί, θὰ ἔλθω.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνη ἐσχίζεν εἰς μικρὰ τεμάχια τὴν ἐπιστολήν, ἐγὼ κατέβην τοῦ τοίχου.

— Ἰδοὺ πῶς κατεβαίνει τὸ πνεῦμα εἰς τὰς νέας, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ υποκόμης, συνοδεύων τοὺς λόγους τούτους μὲ εἰδεχθῆς μειδιᾶμα.

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κατοικίαν, φρονίμως ὅμως φερόμενοι, ἔμειναν σιωπηλοί, ἐπροχώρησαν δὲ μετὰ προφυλάξεως, ὅσον τὸ

δυνατὸν ἐλάχιστον προξενούντες θόρυβον καὶ δονηγόμενοι ὑπὸ τῆς μελαγχολικῆς σκιᾶς τῆς παλαιᾶς κατοικίας, ἣν ἐκαλυπτεν ἡ ὀμίχλη.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ ὑποκόμης εἶδεν ὅτι ἡ θύρα αὕτη ἦτο ἡμιάνοικτος καὶ τοῦτο παρετήρησεν εἰς τὸν Ἀδριανόν.

— Ἡ μικρὰ ἔλαβεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς προφυλάξεις τῆς, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐξ ἄπαντος, ἀγαπητέ, ἡ ἀφελὴς αὕτη κόρη εἶναι πολὺ πανούργος ἢ ὅσον ὑπέθετες. Μὲ ὅλα ταῦτα θὰ ἔχῃ τὸν νοῦν τῶν ὁμοφύλων αὐτῇ.

Καὶ ὠθήσας ὀλίγον τὴν θύραν προέκυψεν ἐντὸς τοῦ κήπου τὴν κεφαλὴν.

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι βλέπω φῶς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Χρυσαιγῆς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ.

— Ἀς περιμείνωμεν.

Καὶ προσήλωσεν τὸ οὖς, ἵνα ἀκούσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἐντὸς τοῦ κήπου· πανταχοῦ ὅμως τοσαύτη ἐπεκράτει σιωπὴ, ὥστε ἡδυνάτο τις ν' ἀκούσῃ τὴν πτῆσιν νυκτερίδος. Αἶφνης ἀσυνήθης καὶ παραδόξος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρωσίμου ταύτης σιωπῆς, ὅμοιος πρὸς διηλεκτὸν ἐκπυρσοκροτήσεως. Οἱ ἤχου ἐκείνοι, οἵτινες ἐπολλαπλασιαζόντο ὑπὸ τῆς ἡχῆς καὶ οἵτινες οὐδέποτε ἴσως ἠκούσθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ χέρσῳ, διέσχίζον τὴν ὀμίχλην καὶ παρήγον ἐν τῷ ἀέρι βρόμον, ὅμοιον πρὸς τυφεκισμούς.

Ὁ ὑποκόμης ὠρθώθη ἀποτόμως, ὥσπερ ἔχιδνα ἐδόξεν αὐτόν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἡλπίζον ποτὲ νὰ τὸ ἀκούσω εἰς τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός.

Ὁ θόρυβος ἐξηκολούθει ἡχηρότερος.

Ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

— Τρέμεις, εἶπε· μήπως φοβεῖσαι;

— Ἀνησυχῶ, τὸ ὁμολογῶ, μὲ ἐκυρίευσεν ἀόριστος φόβος.

— Ἀ! ἄ! ἀληθῶς; λοιπόν, ἀγαπητέ, αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀκούεις, εἶναι τὸ κλικ-κλάκ μαστιγίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τις εἰς χεῖρας, πολὺ γυμνασμένος.

— Τί! μαστίγιον προξενεῖ τὸν κατὰχθόνιον αὐτὸν κρότον;

— Ναί, τίποτε ἄλλο. Βλέπεις πόσον μερικὰ πράγματα φαίνονται φοβερὰ εἰς τὸ σκότος. Κλικ-κλάκ, κλικ-κλάκ, ὡρσίον παιγνιδίου, αἶ! Γνωρίζω ποῖος εἶναι αὐτός ὅστις διασκεδάζει καὶ διαταράττει τὴν νυκτερινὴν σιωπὴν· εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνοικιαστοῦ ἀμαξῶν εἰς Λογαγιόν, πιθανόν νὰ ἔφερε κανένα εἰς Βονδέβρ ἢ εἰς Βάρην. Εἶναι σωστός κατοικὸς τῆς Καμπανίας, δυνατός ὡς βράχος· ἔχει χεῖρι σιδερένιο, διότι μὲ μίαν γροθιά ἡμπορεῖ νὰ φονεύσῃ βούν.

Ὁ θόρυβος τοῦ μαστιγίου ἔπαυσε. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀμαξηλάτης δὲν θὰ ἦτο μακρὰν τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ, διότι ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ Ἀδριανός ἤκουσαν εὐκρινῶς τὴν βραγχυώδη αὐτοῦ φωνήν:

— Χού, Βιβί, ὁρῶμο τώρα, ἄ.

Μετὰ ἐπανελημμένα κλικ-κλάκ ἀκούσθησαν τ' ἀνωτέρω καὶ ἐπεκράτησε πάλιν σιωπὴ. Μετὰ στιγμὴν ἠκούσθη θόρυβος θύρας ἀνοιχθείσης, ὅστις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες παρεμύνεον.

— Ἦκουσες; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, οὔτινος ἡ καρδίκα ἔπαλλε σφοδρότατα.

— Ἐκείνη εἶναι, ἐκείνη. ἔρχεται, πρόσεξε νὰ μὴ λιποψυχήσῃς. Θὰ τὴν ἀφῶσωμεν νὰ περάσῃ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ ἔπειτα τὴν πέρνεις ἀμέσως εἰς τοὺς βραχίονάς σου, τὴν σηκώνεις ὡς πτερόν καὶ φεύγουμεν τάχιστα.

— Ἐὰν ὅμως φωνάξῃ καὶ ζητήσῃ βοήθειαν;

— Τῆς φράξεις τὸ στόμα μὲ ἓνα μεγάλο φίλημα.

Ἀμφότεροι προσήλωσαν τὸ οὖς.

— Ἀκούω θόρυβον εἰς τὸν διαδρόμον, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Ναί, νὰ τὴν, σιωπὴ!

Ὁ ὑποκόμης ἡμηνεῶσε τὴν θύραν, ἔθηκε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ παρετήρησεν.

Ἦκούοντο νῦν εὐκρινῶς οἱ βηματισμοὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὁ δὲ ὑποκόμης παρετήρησε φῶς κινούμενον ἐν τῇ ὀμίχλῃ ὡς πυγολαμπίς.

— Ἡ μικρὰ φέρει μάζῃ τῆς φανάριον, ἐσκέφθη.

Αἶφνης τὸ κινούμενον φῶς διεπέρασε παντελῶς τὴν ὀμίχλην, ἀμέσως δὲ ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τὸν νέον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὃν ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς, καὶ παρελθὼν τὸν τοῖχον, ἔσυρεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

Ἀνὴρ φέρων φανὸν ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ κόμης Δελασέρ.

Ὁ Ἀδριανός ἐροίγησε σύσσωμος ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ ὑποκόμης ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του πολὺκροτον καὶ ἴστατο ἑτοιμὸς νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος.

— Ἡ Χρυσαιγὴ τὰ εἶπεν ὅλα εἰς τὸν πατέρα τῆς!

Αὐτὸ ἐσκέφθησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ δύο συνένεχοι.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἴστατο ἀκίνητος ἐνώπιον τῆς ἀνοιχτῆς θύρας τοῦ κήπου, οὐδαμῶς ἔχων ἀπειλητικὴν στάσιν.

— Διχόλοε, τί κάμνεις ἐκεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης ἐκπληκτός.

Ὑπόκωφος θόρυβος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ταχύτερον ἐνεκα τῆς συγκινησεώς του, ἀπῆντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ θόρυβος δὲ οὗτος προήρχετο ἐκ τῶν τροχῶν ἀμάξης καὶ τῶν βηματισμῶν ἵππου.

— Ἐννοῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης, θ' ἀναχωρήσῃ. Ὁμοιάζει μὲ κουκουβάγιαν, ἡ ὁποία προτιμᾷ τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Ἡ κόρη του ἐπερίμενε φυσικῶς ν' ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν πρώτην ἐρωτικὴν τῆς συνέντευξιν. Λοιπὸν κατευόδιον, κύριε, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς, δὲν θὰ εὔρης πλέον τὸ περιστέρι εἰς τὸ κλωδί του.

Ἡ ἀμάξα ἐφθασεν· εἶχε στραφῇ πρὸς τὴν χέρσον καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

— Μία διχόλονόχτα, κύριε, εἶπεν ὁ ἐκ Καμπανίας ἀμαξηλάτης πηδῶν. Ὡς βλέπω, ἠκούσατε τὸν κτύπον τοῦ μαστιγίου

μου. Ἐὰν δὲν ἦτο αὕτη ἡ ἀναθερατισμένη ὀμίχλη, θὰ ἤμουν ἐδῶ πρὸ εἴκοσι λεπτῶν. Κἄπου· κἄπου, κύριε, δὲν βλέπει κανεὶς τὸ δάκτυλό του, ἀλλὰ δὲν πειράζει, πάλιν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου πρὶν ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Γνωρίζετε τὸ Βιβί μου. Ἀ! εἶναι καλὸν ζῶον, δὲν τὸ μέλει οὔτε διὰ τὴν ὀμίχλην οὔτε διὰ τίποτε.

— Ἐπῆρες καλὴν καὶ εὐρύχωρον ἀμαξάν;

— Πολὺ καλὴν, εἶναι σὰν κρεβάτι.

— Ἐχεις θέσιν διὰ δύο σάκκους, διότι σήμερον πέρνω μαζῇ μου μόνον αὐτά.

— Θὰ στενοχωρηθῶ ὀλίγον καὶ θὰ βάλω τὸ ἓνα εἰς τὰ πλάγια μου καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

— Εἶναι ἐκεῖ καὶ βρακετα εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐφόρτωσε τοὺς μαρσίπους, ὅτε δὲ ἐπέρανε τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐνεφανίσθη ὁ κόμης.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, κύριε, ἡμπορεῖτε ν' ἀναβῆτε.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μαρκήσιος ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ἴσταντο ἐπακουμβῶντες εἰς τὸν τοῖχον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤνοιξε τὸ θυρίδιον τῆς ἀμάξης.

— Ἐλάτε, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἀμέσως, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ ὑποκόμητος καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἡ Χρυσαιγὴ καὶ ἡ Φραγκίσκη ἐξῆλθον τοῦ κήπου.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἐβόηθησε νὰ καθήσῃ ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἐπρόφρασεν ὅμως ἡ Χρυσαιγὴ νὰ ρίψῃ περὶ ἑαυτὴν ταχὺ βλέμμα. Προφανῶς ἐσκέπτετο τὸν Ἀδριανόν καὶ τὴν συνέντευξιν, ἣν οὗτος μὲν τῇ ἔδωκεν, αὕτη δὲ ἐδέχθη. Ἐπέβη καὶ ἡ ἄφρων τῆς ἀμάξης καὶ ἐκαθίσεν ἐναντι τῆς νεαρᾶς αὐτῆς κυρίας.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἔκλεισε τὴν θύραν στρέψας οἱς τὸ κλειδίον. Ἐνῷ ὁ ἀμαξηλάτης κρατῶν τὸν πῖλον ἠτόρει διὰ τὴν παρουσίαν τῶν δύο γυναικῶν.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ συνέστρεψε μανιωδῶς τὸν μύστακα, ἐνῷ διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐβασάνιζε τὴν ἀκτρίδα τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ. Ὑπόκωφος λύσσα, ἣν ἠσθάνετο ἀνίσχυρον, ἐκόχλαζεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ἀνεχώρει λοιπὸν τοιοιτοτρόπως ὁ κόμης Δελασέρ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα του. Ἀλλὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο κατέστρεψε τὰ σχέδιά του· διέφυγε τὰς χεῖράς του ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη, ἡ νέα λεία, τὸ ἄλλο θῦμα, ὅπερ ἤθελε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ μίσός του!... Μόλις ἠδύνετο νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ· ἦτο ἐξηγριωμένος καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος, νὰ δρασθῇ αὐτόν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ νὰ τὸν ρίψῃ χαμαί, διὰ νὰ δυνήθῃ ἀκολουθῶς ν' ἀπαγαγῇ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ἐνέπνεεν αὐτῷ σεβασμὸν ὁ ἀπωτέρω ἰστάμενος ἀμαξηλάτης, ὅστις διὰ τῆς πυγμῆς ἠδύνετο νὰ φονεύσῃ βούν.

Τὸ πολὺκροτον αὐτοῦ ἦτο περιττὸν ὄπλον, διότι ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἄθλιος, δὲν ἤθελε νὰ

γείνη δολοφόνος. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον κακουργολογίου. Ἄ! ἦτο συντομὸς ὅσον καὶ ἄνθρωπος! ἤθελε μὲν νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ νὰ πλῆξῃ αὐτὸν ἀφανῶς, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης, ἀφοῦ ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἔθηκε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Ὁ ἀμαξηλάτης κλείσας τὴν θυρίδα ἀνέβη εἰς τὴν θέσιν του.

— Χού, Βιβί, γρήγορα, ἄ.

Καὶ τὰ κλικ-κλάκ τοῦ μαστιγίου ἤκούσθησαν πάλιν. Ἡ ἀμαξα ἐγένετο ἀφαντος ἐν μέσῳ τῆς ὁμίλης.

Οἱ δύο συνένοχοι ἀπεμακρύνθησαν τοῦ τοίχου καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο. Ὁ ὑποκόμης ἀφῆκεν ὑπόκωφον κραυγὴν, ἣν ἠκολούθησε φοβερά ὕbris.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ μαρκήσιος.

— Λοιπὸν ἐμείναμεν μὲ τὰ ἐξοδά μας.

— Ἀνεχώρησε, τὴν ἐπῆρε μαζὶ τοῦ ὁ πατὴρ της, ποῦ ὅμως; πιθανῶς εἰς ἄλλην ἀπόκεντρον γωνίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν ἴσως.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τρίζων τοὺς ὀδόντας, θὰ τοὺς ἀνεύρωμεν!

Η'

Ἐν Παρίσις.

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἔναντι ἀλλήλων καθήμεναι εἰς τράπεζαν τεθειμένην ἐν τῷ κέντρῳ εὐρυχώρου ἐστιατορίου ἀπεγευματίζον. Οὐδεμία σπουδαία πρὸς τὰ βελτίω μεταβολὴ παρατηρήθη ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ νεᾶνις εὐρίσκειται ἐν Παρίσις. Καὶ ἴσως μὲν ἦτο ὀλιγώτερον μελαγχολικὴ καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην της· καθυμένη δ' ἐπὶ ἀνακλιντρου τῆς μικρᾶς αὐτῆς αἰθούσης καὶ ἡμικλείστους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, διήρχετο δλοκλήρους ὥρας βεβουλισμένη εἰς εἶδος ἐκστάσεως.

Τὸ ἰδιαιτέρον ὁωμάτιον τῆς Χρυσουγῆς ἦτο ἄριστον, τοιοῦτον εἶον ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ νεᾶνις, πλουσιώτατα ἡνυπερισμένον· παρ' αὐτὸ δ' ἐκεῖτο ὁ θάλαμος αὐτῆς, οὐχ ἥττον πλουσιῶς διασκευασμένος.

Βεβαίως πάντα ταῦτα ἐφάνησαν τῇ Χρυσουγῇ ὠραότατα, ἐπὶ τινὰς δὲ ἡμέρας διεσκεῖαζε βλέπουσα καὶ ἐξετάζουσα πάντα τὰ ἐν τῷ οἰκίματι αὐτῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔπεσεν αὐτὴ εἰς τὴν συνήθη ἀπάθειάν της.

Μεγάλην ἡσθάνθη χαρὰν ὅτε ἡ κυρία Δελώρμ ἀνοίξασα αὐτῇ τοὺς βραχίονάς της τὴν ἀπεκάλεσε κόρην της, ἀγαπητόν της τέκνον, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς πρώτης ταύτης περιπτώξεως ἐντύπωσις ἦτο παροδική, ἐγένετο δὲ κατόπιν ἡ νεᾶνις σχεδὸν ἀναίσθητος εἰς τοὺς γλυκοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς θαυμάσιους ἐξαίρετους γυναικός, ἣν ὑπελάμβανε μητέρα αὐτῆς.

Ὁρεῖλομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι εἰσέτι διετέλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀποχωρισμοῦ, μεγάλην προζήνησαντος αὐτῇ θλίψιν.

Ὁ κόμης Δελασέρ, ἀνὴρ ἰσχυρᾶς πάντοτε θελήσεως καὶ ἀμετάτρεπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, εἶχεν ἀνσχωρήσει, ἀκολουθῆσας τὸν φίλον του Γουλιέλμον, μεταβαίνοντα εἰς Ἀμερικὴν καὶ Ἀσίαν, ἐνεκα σπουδαίων, ὡς εἶπομεν ἤδη, συμφερόντων. Ὅτε ὁ πατήρ, μόλις συνέχων τὰ δάκρυά του, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του: «Ἀναχωρῶ, δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ ἴσως πρὶν ἢ παρέλθῃ ἔτος», ἡ Χρυσουγὴ ἐρρίφη εἰς τὸν τράχηλόν του κραυγάζουσα· εἶτα δὲ, ἀφοῦ ὁ κόμης ἀνεχώρησεν, ἔκλαυσε πολὺ.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἔτρεφεν ἤδη πρὸς τὴν Χρυσουγὴν μεγάλην ἀγάπην· ὑπῆρχον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις ἐπ' ἐλάχιστον μόνον χρόνον ἐχρημάτισε μήτηρ, θησαυροὶ μητρικῆς στοργῆς ἀδαπάνητοι, οὓς ἐμελλε νὰ κληρονομήσῃ ἡ Χρυσουγὴ. Ἐπραξε πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῇ πρὸς ψυχαγωγίαν τῆς κόρης καὶ πρὸς περισπασμὸν τοῦ πνεύματός της. Σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐξήρχοντο. Τὴν δευτέραν μ. μ. ἡ ἀμαξα ἀνέμενε τὰς κυρίας ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τοῦ περιστυλίου τῆς μεγάλης κλίμακος. Μετίβαινον εἰς τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα, περιέκαμπτον τὸ Δάσος τῆς Βουλῆς καὶ ἐπανήρχοντο διὰ τῶν Ἡλισίων Πεδίων καὶ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας· ἄλλοτε περιεδιαβαζον ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων, τῶν προκουμαίων καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐνθα κεῖνται τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα τῶν Παρισίων. Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ ἤθελεν, κατέβαινον τῆς ἀμαξῆς, ἀλλ' ἡ νεᾶνις σπανίως ἐδήλου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐργαστήριον ἢ εἰς κατάστημα.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεδέξατο δυσχερῆ ἀποστολήν, ἣν ἐπεθύμει νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαξίως· καὶ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ, διότι ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς προσφιλούς μικρᾶς κόρης, ἣν ὁ εὐεργέτης αὐτῆς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς περιποιήσεις της, εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν της.

Δυστυχῶς ὅμως, μὴ δυναμένη νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἡ νεᾶνις ἦτο θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ καὶ αἰσθανομένη κάλλιστα τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπῆρχε μεταξύ τῆς πλουσίας κληρονόμου καὶ αὐτῆς, δὲν ἐξεπλήρου ἐπαρκῶς τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἀνέλαβε καὶ ἐν τοῖς τρόποις αὐτῆς καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὴν μικρὰν ἀγάπῃ της ὑπῆρχε τὸ προδίδον σεβασμὸν πρὸς τὴν Χρυσουγὴν, ὅταν τῇ ἔλεγεν: «ἀγαπητό μου παιδί, προσφιλὲς μου κόρη», ἦτο ὡς νὰ λέγῃ: δεσποινίς. Καὶ δὲν ἔπαιε διὰ τοῦτο, διότι ὑπῆκουεν εἰς αἴσθημα.

Ὅπωςδὴποτε, οὐδέποτε ἐτόλμα νὰ λάβῃ τὴν αὐθεντίαν μητρὸς πρὸς θυγατέρα, τοῦτο δὲ ἐνόει ἡ Χρυσουγὴ αὐτομάτως, καὶ τοῦτο ἐνεκεν οὐδόλως ὑπῆρχε μεταξύ αὐτῶν ἡ ἡδέα ἐκείνη στενότης, ἡ οικειότης ἐκείνη, ἡ πλήρης πίστις, αἵτινες προκαλοῦσι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ διακαίουσι τὴν φιλικὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ιδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων.

Ἡ Χρυσουγὴ ἠγάπα τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς ἠγάπησε τὰς χρυσαιλίδας της, καὶ ὅτε δ' ἀκόμη τὴν ἐνηγκαλίζετο ἡσθάνετο τὴν ζέσιν καὶ τὰς ἡδίστας ἐκείνας συναισθήσεις, ἃς μεταδίδει ἡ μητρικὴ στοργή.

Ἐὰν ἡ νεᾶνις ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ, νὰ

κρίνῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ, θὰ ἔλεγε βεβαίως καθ' ἑαυτήν:

— Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ μήτηρ!

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἀπεγευματίζον, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ ἐμελλον νὰ ἐγερθῶσι τῆς τραπέζης, ὅτε ἐσθίανεν ὁ κώδων τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. Μετὰ μικρὸν ἠνεψύθη ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος, κόρη εικοσιπενταετίας, μετριόφρων τὸ ἦθος, ἀρκούντως ὠραία, εὐπαρησίαστος καὶ τὸ βλέμμα ἡδὺ καὶ ἀγαθὸν ἔχουσα.

— Κυρία, εἶπε, μία μαυροφόρα ζητεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ.

— Ἐκείνη εἶναι! τέλος πάντων! διενεχθή ἡ κυρία Δελώρμ. Σοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα αὐτῇ τὸ ὄνομα της; προσέθηκεν ὑψηλοφώνως.

— Ὅχι, κυρία, ἀλλ' ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βᾶν Ὅσσην.

— Πολυ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, ἐγερθεῖσα ζωηρῶς· ἃς εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν, ἀπευθυνθεῖσα δὲ ἡ κυρία Δελώρμ πρὸς τὴν Χρυσουγὴν ἐπανέλαθεν:

— Ἀγαπητῇ μου κόρη, ἡ γυνὴ αὐτῇ εἶναι ἡ παιδαγωγός σου, τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ οὐοῦ σοὶ ὁμίλησεν ὁ πατήρ σου πρὶν ἀναχωρήσῃ· πηγαίνω νὰ τὴν ὑποδεχθῶ, καὶ θὰ σοὺ τὴν παρουσιάσω, ἀφοῦ ὁμιλήσω ὀλίγον μαζὶ της.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἠγέρθη, ἡ δὲ κυρία Δελώρμ ἡσπασθη αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου λέγουσα:

— Πήγαυε, ἀγαπητῇ μου, νὰ μὰς περιμένης εἰς τὸ ἰδιαιτέρον σου δωμάτιον.

Ἡ νεᾶνις ἀπεμακρύνθη ἡρέμα, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν· ἡ κυρία Δελώρμ ἐξῆλθεν ὡσαύτως τοῦ ἐστιατορίου, διευθυνομένη δὲ πρὸς τὸ δωμάτιόν της ἔλεγε:

— Θὰ ᾔναι ἄρά γε ἡ παιδαγωγός ἐπιτηδειότερα καὶ εὐτυχεστέρα ἀπὸ ἐμέ. Ἄς τὸ ἐλπίσω.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΕΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντ'
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελῶν.